

være aldeles nødvendig og maa være til Stede. Der kommer ogsaa det til at gælde, som jeg før bemærkede, at det ikke er alle givet at forstaa nøjagtigt, hvad der bliver spurgit om, eller at vide nøjagtigt, hvad Betydning det de hvare, vil have; det er ikke enhver givet at kunne regne Følgerne ud af sit eget Svar; og sikkert er det, at de som oftest under vort nuværende Retsvæsen komme til at skade sig selv og vistnok ogsaa ville komme til at gøre det under det Retsvæsen, der her paatænkes. Jeg kunde derfor meget ønske, at de ogsaa ved denne Lejlighed maatte tage Bistand hos deres Standsfæller, om ikke hos Instriser; men kan man ikke blive enige om dette, vil det efter min Mening være en bydende Nødvendighed, at man forandrer Loven derhen, at Bisidderne skulle tilkaldes, for at de kunne være med som Vejledere, naar man ingen anden maa have. Jeg kan ikke paa nogen Maade være med til at gaa ind paa, at det skulde være Formanden tilladt efter en saadan Udtalelse, straks at afgive Dom i samme Møde (Forslagsstilleren [Bramsen]: Men naar de nu bede om det; men hvis de ikke forlange Bisidderne tilkaldte, har Formanden Ret til at afgøre det; og det synes jeg, er en ret vidtstrakt Myndighed at lægge i Formandens Haand; jeg haaber, at vi skulle kunne blive enige om at rette det i alt Fald noget. Endelig staa der Tale om Afgifter og Omkostninger. Jeg vilde meget ønske, om disse Afgifter og Omkostninger for Parterne kunde bortfalde, saa det offentlige kom til at bære disse Udgifter. Derom kan det naturligvis disputeres, og jeg skal ikke nærmere komme ind paa det; men jeg tror nok, at der var noget, der talte derfor.

Med disse Bemærkninger og Henstillinger til den meget ærede Forslagsstiller skal jeg slutte med Hensyn til Arbejdsretterne, og jeg kan glæde Dem med, at jeg ikke skal trætte Dem meget med Hensyn til Enighedskamrene; thi Forslaget derom er efter min Opfattelse saa udmærket affattet, at jeg ikke har noget at rette derved; jeg tror, at den ærede Forslagsstiller der med al sin Indsigt i Sagen og sin varme Interesse for den har fundet det rette. Det er ganske sikkert noget i Modsætning til det, den ærede Justitsminister udtalte i Slutningen af sin Bemærkning. Den ærede Justitsminister mente, at disse Enighedskamre maa ligesom slet ikke vilde have nogen Fremtid for sig, i det de, der dominerede eller ledede Arbejderne nu, vilde se en Fare i dem, ikke respektere dem og ikke have noget med dem at bestille. Jeg tror nu ikke, at der er nogen, der i den

Forstand leder og dominerer Arbejderne, men hvis det siges, til de Arbejderledere, som for Djebliffet findes her hjemme, kan jeg kun troste den ærede Minister med, at det ikke forholder sig saaledes. Dette Forslag har nemlig været til Behandling i de samvirkende Fagforeninger, der staa som Ledere for den saalige Bevægelse her paa Bladsen, og de have været enige om at erklære, at med Hensyn til Enighedskamrene havde de ikke noget at bemærke, men bare i Overensstemmelse med den Tanke og Aand, som gik igennem Lovforslaget. Jeg skal dog gøre en Bemærkning til § 22, som den ærede Forslagsstiller selv har bemærket noget til, naar der staa, at for saa vidt Parterne komme til Forlig og komme til Rette, bærer det offentlige Byrderne, afholder Omkostningerne derved, men i modsat Fald skulle Parterne selv afholde disse Udgifter. Den ærede Forslagsstiller gjorde den Bemærkning, at det var som en Slags Præmie lige over for Parterne paa at komme til Rette, at de da skulde slippe for at betale. Det har jeg ogsaa faaet ud af det, det ser ud som en Præmie for at komme til Rette, men fra den anden Side have jo de kommunale Autoriteter Interesse i, at de ikke komme til Rette, ellers komme de til at betale. Nu forudsætter jeg ganske sikkert ikke, at de kommunale Autoriteter ville have noget mod Forliget, til Trods for at de komme til at betale Omkostningerne, hvis det indtræder, hvorimod de slippe, hvis der intet Forlig bliver. Jeg tror ikke, at jeg har misforstaaet Paragraffen, og jeg tror heller ikke, den kan misforstaaes, men man kan sige, at de kommunale Autoriteter blive paa en vis Maade interesserede i, at der intet Forlig bliver, i det de komme til at betale Penge, hvis der bliver Forlig.

Jeg skal nu slutte med at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Justitsminister. Han udtalte i Slutningen af sine Bemærkninger, at han ikke kunde finde, at der var nogen Grund til mere at tale om den offentlige Mening, i det man snart ikke længere vidste, hvor den offentlige Mening var, og hvad den offentlige Mening var. Han vidste, at i sin Tid havde den i ethvert Tilfælde været det, at man mente, at det var urigtigt at slaa Folk ihjel og at skjæle, men nu vidste man ikke længere, om det var den offentlige Menings Anskuelse. Jeg havde ikke troet, at det saa saa galt ud her hjemme, jeg har ikke kendt til saadanne Forhold her hjemme, det maa være udenlandske offentlige Meninger, der er Tale om. Skulde den offentlige Mening være saa slet her hjemme, saa beklager jeg det, og saa har den ærede